

Sygn. akt: I C 467/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	pracownik biurowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2018 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko D. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 467/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. P. o zasądzenie kwoty 2.703,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzoną od pozwanego wierzytelność powód nabył na podstawie umowy cesji z dnia 20 czerwca 2017 roku od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Podkreślił, że pozwany na mocy postanowień umownych wynikających z umowy abonenckiej w odniesieniu do konta abonenckiego nr (...)_1, zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego pierwszego dnia każdego okresu rozliczeniowego trwającego miesiąc, przy czym okres rozliczeniowy rozpoczynał się z dniem zawarcia umowy abonenckiej. Na podstawie zawartej umowy abonent otrzymał zestaw sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej (antena satelitarna i konwerter lub dekodery). Powód

podniósł nadto, że w momencie opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty przez abonenta w całości lub części w wymiarze przekraczającym 30 dni, po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta, tym bardziej, że pozwany zawierając umowę abonencką złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje warunki zawartej umowy, obowiązujący w dniu zawierania umowy Regulamin świadczenia usług przez operatora, warunki obowiązującej oferty promocyjnej oraz cennik świadczonych usług. Pozwany, mimo zawarcia umowy abonenckiej na czas określony i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług, zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary. Z tytułu umowy abonenckiej pozwany posiada zaległości z tytułu zobowiązań finansowych, które obejmują abonament w wysokości 1.191,42 złotych, która to kwota wymagalna jest od dnia 31 października 2015 roku, karę umowną – odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu w wysokości 100,00 złotych oraz notę za sprzęt wystawianą w przypadku braku zwrotu sprzętu w wysokości 1.060,00 złotych. Ponadto na dochodzoną pozwem kwotę składają się również należności odsetkowe wynikające z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych opłat abonamentowych lub dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu w wysokości 351,66 złotych.

Powód zauważył również, że wstępując w miejsce dotychczasowego wierzyciela, poinformował pozwanego o cesji wierzytelności z jednoczesnym wezwaniem do spłaty zadłużenia na rzecz nowego wierzyciela. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił całości należności.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2007 roku pozwany D. P. zawarł umowę o świadczenie usług nr (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W umowie określono numer abonenta jako (...). W ramach umowy pozwanemu udostępniono sprzęt w postaci dekodera o nr (...) oraz antenę. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy.

W postanowieniach umowy z dnia 20 listopada 2007 roku, nr (...) pozwany oświadczył, że otrzymał, zapoznał się i akceptuje Regulamin świadczenia usług przez (...), Cennik usług świadczonych przez (...), które stanowią załączniki do niniejszej umowy.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia umowy o świadczenie usług z dnia 20 listopada 2007 roku k. 25.

W ramach umowy nr (...) w dniu 4 kwietnia 2013 roku pozwany D. P. złożył zgłoszenie wymiany dekodera nr (...) z uwagi na usterki w trakcie korzystania ze sprzętu.

W dniu 10 września 2013 roku pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda aneks do umowy (...), na podstawie którego pozwany skorzystał z promocji „M. P. (...)” i otrzymał dekodery nr (...), uiszczając jednocześnie na rzecz poprzednika umowy opłatę aktywacyjną w wysokości 99,00 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: aneks do umowy świadczenia usług – zgłoszenie wymiany dekodera nr (...) k. 26, protokół zwrotu sprzętu 26v, aneks do umowy nr (...) k. 27.

W dniu 20 czerwca 2017 roku spółka (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wymagalne wierzytelności pieniężne, wskazane w liście wierzytelności sporządzonej wg wzoru stanowiącego Załącznik nr 3 do Umowy, przekazywanej Kupującemu na podstawie niniejszej umowy (lista wierzytelności).

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 17 – 18, dowód z innych wniosków dowodowych: wyciąg z listy dłużników k. 20v.

Powód sporządził informację o zmianie wierzyciela, przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia, wyciąg z listy dłużników oraz wystawił noty księgowe.

dowód z innych wniosków dowodowych: informacja o zmianie wierzyciela k. 15, przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia k. 15v, noty księgowe k. 27v – 29.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności z dnia 20 czerwca 2017 roku, na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanego D. P., który w dniu 20 listopada 2007 roku zawarł umowę o świadczenie usług nr (...) (nr abonenta (...)) z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pozwany D. P. nie zajął w niniejszej sprawie żadnego stanowiska i nie stawiał się na rozprawie w sądzie, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecności. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339 § 2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia bowiem domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Podkreślić przy tym należy, że ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazuje, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (por. komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis).

Dlatego też w przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Wówczas należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

Z powyższych przyczyn obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W przedmiotowej sprawie wątpliwości Sądu dotyczyły zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Należy bowiem zauważyć, że w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych wynikających z umowy abonenckiej w odniesieniu do konta abonenckiego nr (...)_1. Natomiast na potwierdzenie podnoszonych okoliczności powód przedłożył inne wnioski dowodowe w postaci umowy o świadczenie usług, której numer, jak również numer abonenta nie jest tożsamy z tym wskazanym w uzasadnieniu pozwu. Dlatego też Sąd powziął wątpliwości czy dochodzone roszczenie dotyczy tej konkretnej umowy, czy wskazany w uzasadnieniu pozwu numer stanowi identyfikator dłużnika nadany przez powoda.

W ocenie Sądu wątpliwości dotyczyły również legitymacji procesowej powoda, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz konkretnej wierzytelności przysługującej względem pozwanego D. P..

Wprawdzie powód przedłożył w toku niniejszego procesu umowę cesji, która zdaniem Sądu, nie dowodzi jednoznacznie nabycia wierzytelności względem pozwanego w tej konkretnej wysokości. Jego osoba nie została bowiem wymieniona w treści przedmiotowej umowy, jak również powód nie przedłożył załącznika wskazanego w tej umowie, a który stanowiłby dowód przejęcia wierzytelności wobec pozwanego. Przedłożony zaś wyciąg z listy dłużników, stanowiący załącznik do umowy cesji i wskazujący dane osobowe pozwanego oraz wykaz dokumentów księgowych (dowód z innych wniosków dowodowych k. 20v), nie został przez nikogo podpisany, ani potwierdzony za zgodność z oryginałem. Dlatego też, w ocenie Sądu wyciąg z listy dłużników jako dokument wygenerowany elektronicznie, może jedynie stanowić dowód tego, że został wystawiony przez stronę powodową, zainteresowaną wynikiem procesu.

Dowodem na istnienie i wysokość roszczenia nie mogą również być dokumenty w postaci kserokopii przedsądowego wezwania do spłaty zadłużenia i informacja o zmianie wierzyciela z dnia 16 sierpnia 2017 roku, tym bardziej, że powód nie przedłożył nawet dowodu nadania tych pism do pozwanego. Niewątpliwym natomiast jest, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności jest ponadto udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)).

Istotnym jest również, że nawet gdyby przyjąć, że przedłożone przez powoda dokumenty przesądzą o jego legitymacji procesowej, to zdaniem Sądu, powód nie udokumentował rzeczywistej daty wymagalności roszczenia, w tym szczegółowego sposobu naliczania odsetek. Nie przedłożył on bowiem pisemnego wypowiedzenia umowy pozwanemu i dowodu jego nadania listem poleconym.

W toku niniejszego procesu Sąd nie miał również możliwości zweryfikowania wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie kary umownej i noty za sprzęt, a w szczególności w przedmiocie wysokości abonamentu, tym bardziej, że wysokość miesięcznych opłat z tytułu korzystania z usługi nie wynika z przedłożonej przez powoda umowy oraz z uzasadnienia pozwu. Powód nie przedłożył bowiem Cennika oraz Regulaminu, które stanowiły integralną część umowy zawartej przez pozwanego w dniu 20 listopada 2007 roku, a w których określone zostały wysokości dodatkowych opłat, tym bardziej, że powód nie wykazał sposobu ustalenia poszczególnych kwot składających się na całość dochodzonego roszczenia. Przedłożony natomiast przez powoda Regulamin obowiązuje dopiero od dnia 1 kwietnia 2011 roku, a zatem już po zawarciu umowy przez pozwanego. Ponadto powód nie wykazał aby ten regulamin został skutecznie doręczony pozwanemu.

Szczególne wątpliwości Sądu budziło natomiast żądanie powoda w zakresie kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu oraz kary za sprzęt. Zastrzeżenie kary umownej skutkuje obowiązkiem wykazania przez wierzyciela faktu zastrzeżenia kary umownej i niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika. Kara umowna stanowi bowiem jedną z umownych sankcji związanych z naruszeniem przez dłużnika zobowiązania. Nie jest przy tym niezbędne wskazanie w umowie jej kwotowej wysokości, a wyłącznie podstawy (sposobu) jej obliczenia. W okolicznościach niniejszej sprawy, wobec nieprzedłożenia przez powoda postanowień umownych uprawniających wierzyciela do naliczenia kar umownych Sąd powziął wątpliwości co do zasadności roszczenia w tym zakresie. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż powód domaga się kwoty 100,00 zł z tytułu kary umownej za niedotrzymanie terminu zwrotu sprzętu oraz kwoty 1.060,00 zł tytułem kary za sprzęt. Takie lakoniczne uzasadnienie żądania, wobec nie przedłożenia postanowień umownych w zakresie zastrzeżenia kar umownych z tych tytułów oraz sposobu obliczenia ich wysokości, uniemożliwia Sądowi weryfikację żądań pod kątem ich zgodności z treścią dokonanego przez strony zastrzeżenia.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał istnienia, wymagalności i wysokości roszczenia zgłoszonego w pozwie, natomiast w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431), a nadto powód jest spółką zajmującą się profesjonalnie skupem i zarządzaniem wierzytelnościami, reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika w trakcie procesu, jak również już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego powziął on wiedzę o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, to zasadnym było oddalić powództwo w całości.